

Hľadáte Pána v Nebi
 Hľadáte Pána v Nebi
 ale On tam nie je;
 keď stonáte a trpíte,
 On je vo vás.
 A to, čo ľudia nazývajú
 rast a vývoj,
 je znakom toho, že v tomto
 procese utrpenia
 pracuje Pán.
 On je ten najlepší remeselník.
 V Písmach je jeden verš,
 kde Pán hovorí:
 „Pre Izrael
 som bol ako naložený voz,
 do ktorého ľudia
 neustále ukladali všetko.“
 Avšak utrpenie,
 ktoré my zažívame tu,
 je Pánovo utrpenie;
 On trpí a plače vo vás.
 Hovoríme: „Plačem,
 moja duša je smutná.“
 Ale keď hovoríme:
 „Pane, odpusť mi –
 spôsobil som ti
 toľko utrpenia
 nečistými myšlienkami
 a skutkami“,
 potom dôjdeme
 na skutočnú cestu,
 ktorá nás zachráni
 od zla nášho dňa.
 A nakoniec
 musíme opustiť nášho Pána,
 aby sme sa upevnili v nás.
 Zviazali sme Ho povrazmi
 a priklincovali sme Ho.
 Musíme Ho nechať
 odpočívať a nechať Ho
 v pokoji v hrobe,
 a potom On vstane z mŕtvych
 a vyslobodí nás.
 A buďte si istí v jednej veci:
 my sami, ľudia,
 sme tí, ktorí hatia Jeho cestu:
 diabli nebránia
 postupu Pána.
 Pretože On ustanovil
 zákon Slobody,

nemôže a nechce
 zmeniť tento zákon
 a kým nedôjdeme
 k tomuto uvedomeniu –
 dobrovoľne poslúchať –
 On nás neoslobodí.
 Uvedomenie,
 že by sme mali byť ako On,
 musí nami hlboko preniknúť.
 Potom budeme používať
 naše bohatstvo, silu,
 cnosti na pozdvihnutie –
 koho? –
 našich súrodencov,
 našich susedov.
 Každý z vás by mal hľadať
 a starať sa skôr o duše
 svojich súrodencov,
 než milovať ich telá.
 A môžem vám povedať,
 že Ježiš, odkedy sem prišiel,
 dokonca i teraz,
 neopustil Zem;
 On žije medzi ľuďmi,
 pracuje medzi nimi
 a nadišiel čas,
 jeho vzkriesenia v nás.
 Najskôr musíme
 žiť v tomto svete,
 aby sme sa pripravili;
 nie sme schopní
 žiť v Nebi, pretože
 teplo a svetlo
 sú tam veľmi jasné.
 Ako keď záhradník
 presádza borovice
 zobraté z vysokého miesta,
 pripravuje rôzne sadenice,
 kým sa aklimatizujú,
 tak nás ani Nebeský otec
 nemôže odtiaľto zobrat
 a rovno nás zasadiť
 v Rajskej Záhrade.
 Aj náš školský systém
 je tak usporiadaný:
 na začiatku musíme
 absolvovať prvý ročník
 a až potom druhý,
 neskôr strednú školu,
 univerzitu a nakoniec

môžeme vstúpiť do sveta.
 Všetko toto sú metódy
 vzdelanosti, ktorým sa
 každý, kto si želá
 pokročiť a rozvinúť sa,
 musí prispôbiť.
 Kresťan,
 podľa môjho chápania,
 by nemal byť
 bláznom a hovoriť:
 „Ako Pán poručí.“
 Keď ste poorali svoje pole,
 zasejte pšenicu,
 pretože, keď ju nezasejete,
 čo Boh poskytne?
 Burinu a trnie.
 Obrábajte vinicu, pestujte ju
 a ona vám prinesie ovocie.
 A aký vinič vypěstujete,
 také bude jeho ovocie,
 ak zasadíte
 vetvičky nízkej kvality,
 prinesú vám kyslé ovocie.
 Pán dáva vášmu dieťaťu
 dobrú myseľ
 ale čo ste v jeho mysli
 vypestovali vy –
 sú to dobré zárodky,
 ktoré prinesú dobré ovocie?
 Chceme byť cnostní,
 silní, bohatí;
 môžeme mať cnosť,
 silu, bohatstvo
 a potrebujeme ich mať:
 podmienky,
 za ktorých prekvitajú
 a sú schopné sa rozvíjať,
 sú tieto: Božské zárodky,
 Boží zákon
 a Božia rovnováha.
 Rovnováha – to je cnosť,
 zákon – to je poznanie,
 podmienky – to je sila,
 zárodok – to je bohatstvo.
 Ale vy sa ma spýtate:
 „Ako nájdeme Pána?“
 Veľmi ľahká vec.
 Ktosi si chcel urobiť žart
 a nahnevať priateľa,
 ktorý povedal:

„Sme v záhrade,
v ktorej je mnoho
dobrých jablák.“
„Ale ja nič nevidím,“
odpovedal ten prvý,
zatiaľ čo zatváral oči.
Ten priateľ
mu dal facku na tvár
a on otvoril oči a uvidel.
Podobne nám Pán
niekedy dáva facku,
a my vidíme.
Tí z vás, ktorých oči
sú zavreté, želajte si,
aby sa vaše oči otvorili.
Dnešný svet sa háda a hovorí:
„Kde je Pán?“
On je v stromoch,
v kameňoch a v zemi.“
Avšak keď príde nešťastie,
každý pozerá hore
a vidí, že On je tam
a narieka: „Pane!“
To je dôvod nešťastí –
sú to facky,
ktoré nám Pán dáva,
hovoriac:
„Stvoril som vás,
aby ste videli, nie aby ste
žili so zatvorenými očami.“
Takže aby sme sa pozdvihli,
musíme dosiahnuť
stav, aký majú deti, aby sme
hľadali a boli vnímaví.
Aká je naša metóda,
ktorou máme pracovať?
Odteraz musíme byť vždy
spojení mentálne
a z celého srdca
so všetkými ľuďmi na svete,
pretože spása je v našich
spojených modlitbách
– „v jednote je sila.“
A keď sa mysle a srdcia
ľudí zjednotia,
potom Kráľovstvo Božie
príde na Zem.
Nemali by sme hľadať
nedostatky priateľa,
ktorého skutočne milujeme:

aj on, tak ako my,
môže ich mať;
nedostatky sú
vonkajším odevom,
ktorým je človek odetý;
ale ľudská duša je čistá,
ju nemožno skaziť,
nemožno ju zničiť;
nikto nie je schopný
skaziť vašu Božskú dušu.
Ona môže byť pošpinená
z vonku
ale nie z vnútra,
pretože v nej prebýva Boh.
A je to nemysliteľné
zničiť niečo,
čo chráni Pán.
Môžeme poslúchať svet
spôsobom, akým
Ježiš hovoril Pilátovi,
ktorý povedal:
„Mám moc ukrižovať ťa.“
„Ja poslúcham toho,
ktorý ti dal túto moc,
ale moja duša je voľná.“
Musíme poslúchať
pomínuteľné utrpenia;
nemôžeme ich pochopiť,
keď ale zomrieme
a budeme vzkriesení,
pochopíme, načo tu boli.
Každý až do teraz
bol v živote trápený strachmi
a nepokojmi.
To ale nie je život.
Život je, keď je človek
plný vznešených pocitov.
Šťastný je ten, kto sa teší,
keď je schopný urobiť
dobrý skutok nesebecky.
Tieto diabolské prsty
ľudskej ruky
hovoria veľa; na príklad,
ten najmenší hovorí,
„Môžeš mi požičať
nejaké peniaze?
Musím začať podnikáť.
Mám straty,
bol som okradnutý,
môžeš mi pomôcť?“

Prstenník hovorí:
„Túžim po umeleckej sláve
a poznaní.“
Prostredník hovorí: „Chcem
práva a privilégiá.“
Ukazovák hovorí:
„Potrebujem česť a rešpekt.“
Palec hovorí: „Chcem
silu a šikovnosť.“
Človek je pozdravený,
ak dokáže a túži,
dostane to, o čo žiadal.
A tak dvaja muži idú
a potom
traja v spoločnosti
a vytvoria kliku,
ale nenájdu to, čo hľadajú.
A nakoniec Ježiš prišiel
a povedal:
„Čo hľadáte –
bohatstvo, silu,
poznatie, dobrotu –
to vám môžem dať.
Nie je medzi vami jediný,
ktorý kvôli mne zanechal
svojho otca a svoju matku
a nedostal by
stonásobný budúci život.“
Hľa, Človek, ktorý si s nami
môže potriať rukami,
ktorý nám môže dať
bohatstvo, silu,
poznatie a dobrotu.
Ale ľudia hovorili:
„Odved'te ho preč,
ukrižujte ho“,
na čo Pilát poznamenal:
„Vy Ho strácate.“
A dnes Ježiš
stojí pred vami opäť
a hovorí vám:
„Hľa Človek,
ktorého hľadáte, Človek,
ktorý jediný môže priniesť
mier do vašich srdiec,
dať vám rozum,
dať vám zdravie,
sociálne postavenie,
pozdvihnúť vás,
ukázať vám cestu,

vyjasniť vašu myseľ.“
 Ale vy vo svojich
 pochybnostiach hovoríte:
 „Ukážte nám Ho,
 aby sme Ho mohli vidieť!“
 Uvediem príklad.
 Večer
 príde zd'aleka jeden muž
 s malou sviečkou,
 hovorím vám.
 „Hľa, človek,
 ktorý vám prináša svetlo.“
 Vy však vidíte to svetlo,
 no nevidíte toho muža;
 uvidíte ho – kedy?
 - keď vyjde Slnko.
 Hľadajte sami
 toto svetlo,
 ktoré ten Muž nesie;
 pomôže vám to nájsť
 cestu, po ktorej
 by ste mali kráčať.
 Toto je spôsob, akým máte
 chápať tú otázku.
 Dovoľte mi uviesť iné,
 jasnejšie prirovnanie.
 Povedzme, že vás
 zoberiem do bohatej
 ale tmavej prijímacej siene
 a poviem vám:
 „Toto je miestnosť
 s úžasnými ozdobami,
 s nesmiernymi pokladmi,
 je to tam v rohu
 tam v tom ďalšom rohu
 je to a ono.“
 „Je to možné, ale kto vie,
 ja nevidím nič,“
 poznamenáte.
 Keď prinesiem malú sviečku,
 predmety, ktoré sú blízko,
 sa začnú objavovať;
 ak prinesiem ďalšiu,
 obrysy predmetov
 vystúpia jasnejšie.
 Keď sa počet sviečok zvýši,
 izba začne byť viac a viac
 osvetlená.
 Keď sa rozsvieti
 elektrická lampa, predmety

budú zreteľné,
 no keď príde denné svetlo,
 všetko bude viditeľné.
 Svet je ako táto miestnosť
 a každý z nás
 musí byť nositeľom svetla,
 nieť jednu sviečku
 a keď my všetci vstúpime
 s našimi sviečkami,
 umiestnime ich
 navzájom k sebe
 a takto zväčšíme svetlo,
 uvidíme mnoho.
 Každý z nás musí byť
 horiacou sviečkou.
 Oddaný, milujúci,
 dobrý človek
 je horiacou sviečkou.
 A je veľkou chybou,
 keď je človek
 vyhasnutou sviečkou.
 Pýtate sa:
 „Čo máme robiť?“
 Mali by ste sa modliť
 za seba navzájom,
 posilať dobré myšlienky
 vašim priateľom a modliť
 sa za nich a pri tom chcieť,
 aby boli požehnaní,
 a keď ich Pán požehná,
 požehná aj vás.
 Prečo by sme sa mali modliť?
 V lete 1899 sa
 v oblasti Novi Pazar
 vyskytlo dlhé sucho;
 Turci z 39 obcí v susedstve
 Turci z 39 obcí v susedstve
 sa zišli a modlili sa
 za dážď a dážď prišiel.
 Bulhari si hovorili:
 „Keď Boh zošle dážď im,
 zošle aj nám.“
 Avšak dážď nepadol
 na ich dedinu
 a ich dobytok
 vychudol od hladu.
 Keď sa ľudia modlia,
 mali by ste sa modliť tiež:
 vy tiež by ste mali
 predložiť svoju prosbu;

Pán nebude držať
 samostatnú kolónku pre vás,
 ak sa nemodlíte.
 Modlitba má veľkú moc
 a súčasní ľudia
 by mali byť ľuďmi modlitby:
 s modlitbou
 pripravíme svoju myseľ
 a svoje srdce.
 A nemali by sme sa
 modliť kvôli sebe:
 to je egoizmus.
 Neželám si
 znepokojovať sa
 myšliami ľudí,
 mojou túžbou je zaoberať sa
 ich srdcami,
 pretože všetko zlé
 striehne v srdciach.
 A potom, Sám Pán hovorí:
 „Syn môj,
 daj Mi svoje srdce.“
 Teraz musíme začať
 našu očistu,
 ako to robíme na Veľkú noc
 – otvoriť okná
 a umyť dlážku.
 Ježiš prišiel a pracuje
 a keď príde svetlo,
 príde postupne,
 potichu, bez hluku.
 On nepríde ako búrka,
 ako to niektorí očakávajú.
 Aj toto sa môže stať
 ale tam Ježiš nie je.
 Keď Prorok Eliáš
 šiel na púšť
 a odovzdal sa
 posteniu a modlitbe,
 a keď prišla búrka a oheň
 a Eliáš otvoril oči,
 Boh nebol v tej búrke
 ani v tom ohni,
 ale v tichom hlase,
 ktorý hovoril.
 Pán nie je
 vo vašich utrpeniach,
 vo vašej sile,
 vo vašom poznaní.
 Kde je? V Láske.

Ak milujete,
On je vo vás.
Ak nemilujete, nie je tam.
A musíte milovať –
to je zákon.
My nemilujeme ale
očakávame od ľudí, aby nás
milovali! To znamená
sedieť pred sporákom
a čakať, kým niekto iný
prinesie drevo,
aby sme sa zahriali.
My sami by sme mali mať
toto palivo, ktoré by malo byť
používané aj inými.
My, ktorí nasledujeme Ježiša,
ktorý nám dal
dostatok sily,
musíme nakoniec dovoliť,
aby do nás vstúpil.
Teraz vám zanechám tohto
Človeka: prijmete ho
alebo ho ukrižujete,
necháte ho vstúpiť
alebo poviete:
„Nechceme ho.“
Toto je otázka,
ktorú musíte zodpovedať.
Ak poviete:
„Prepustite ho,
on je náš Pán,“
vyriešili ste problém
a príde požehnanie.
A potom sa naplnia
slová Pásma:
„Ja a Môj Otec
prídeme a učiníme
svoj domov vo vás.“
Potom bude svetlo
v nás a my všetci
nájdem pokoru a mier.